

Sandefjord, 17. oktober 2011, Vedtak i sak: 91-2011

Klager: NN

Innklaget: Orkla Credit AS, Postboks Løkkenveien 204, 7332 Løkken verk.

Saken gjelder: Om poststempel på konvolutt dagen etter dato for betalingsoppfordring tilsier at skyldner ikke er gitt en reell betalingsfrist på 14 dager. Om en betalingsfrist på 7 dager i "purring restkrav" er i samsvar med god inkassokikk. Om justering av salær etter årsskiftet når det alene gjenstår salær, er i samsvar med inkassoforskriftens §2-2 siste ledd.

Thor Dahls gt. 1 A
Postboks 311, 3201 Sandefjord
Tlf.: 33 46 56 57 . Faks: 33 46 93 13
E-Mail: post@inkassoklagenemnda.no
Bankgiro: 2490.56.30748
Org.nr.: 971 317 612
www.inkassoklagenemnda.no

1. Kravet

Kravet gjelder renovasjonsavgift for en termin. Fordringshaver sendte selv faktura og inkassovarsel. Grunnet manglende betaling ble kravene oversendt til inkasso. Betalingsoppfordring tillagt salær etter lett sats ble sendt hvoretter klager betalte hovedstol tre dager etter dato for betalingsoppfordring. Inkassoforetaket fastholdt kravet på inkassokostnader. Plikten til å betale inkassosalærene bestrides av klager.

2. Saksforholdet

På grunnlag av manglende betaling av faktura for renovasjonsavgift for andre termin 2010, pålydende kr. 3 657 med forfall 15.10.10, sendte fordringshaver betalingsvarsel/inkassovarsel til klager 15.11.10. Den 07.12.10 ble saken oversendt til inkassoforetaket som samme dag sendte betalingsoppfordring tillagt salær etter lett sats med kr. 600,00. Konvolutten med betalingsoppfordringen er poststempelt den 08.12.10.

Av betalingsoppfordringen fremgår det at: "I følge forskrift til inkassoloven fordobles de utenrettslige omkostningene dersom kravet ikke blir betalt". Betalingsfristen var oppgitt til 21.12.10.

Hovedstol ble betalt direkte til fordringshaver den 10.12.10 hvoretter inkassoforetaket justerte kravet tilsvarende og sendte "purring restkrav" for inkassokostnader og forsinkelsesrenter for hovedkravet den 13.12.10 med forfall 20.12.10.

Den 19.01.11 ble det sendt varsel etter tvangsfullbyrdelseslovens § 4-18. Kravet var tillagt salær etter tung sats med kr. 1 220, forsinkelsesrente av hovedstol med kr. 50,28 og omkostningsrente med kr. 1,95.

Klager fremsatte 19.01.10 innsigelse til kravet på utenrettslige innfordringskostnader. Han erkjente at han hadde betalt hovedstol for sent da han hadde forlagt så vel faktura som purring. Han viste til at han kun har fått en reell betalingsfrist med 13 dager i betalingsoppfordring da dato for avsendelse var dagen etter datering av betalingsoppfordringen. Det ble også vist til at betalingsfristene hadde vært praktisk eller fysisk umulig å overholde ettersom ingen i husstanden hadde oppholdt seg i nærheten av husstanden i perioden 10.12.10 - 08.01.11.

Foretaket besvarte klager ved brev 21.02.11. Innsigelsene ble tilbakevist og det ble vist til at fristene i systemet var helt i tråd med lovens krav og prøvet for retten mange ganger.

Klager fastholdt innsigelsene i brev 27.02.11. Kravet på forsinkelsesrente på utenrettslige inndrivelseskostnader ble også bestridt.

Foretaket fastholdt på nytt kravet i brev 11.03.11 og oppfordret klager til å prøve saken for Inkassoklagenemnda.

Klager inngav deretter klage til Inkassoklagenemnda. Sekretariatet for Inkassoklagenemnda oversendte klagen til foretaket 31.05.11. Tilsvaret ble gitt 08.06.11.

3. Partenes anførsler

Klager anfører at det er brudd på inkassolovens §10 å sette 14 dagers betalingsfrist i betalingsoppfordringen når brevet faktisk er sendt dagen etter dateringen av betalingsoppfordring. Det vises til at forholdet medfører en reell betalingsfrist på kun 13 dager. Det anføres videre at det er brudd på god inkassoskikk at selskapet ikke har hensyntatt og vist fleksibilitet med hensyn til fristene sett i lys av at klager grunnet fravær ikke fikk kunnskap om at det var iverksatt inkassopågang før 09.01.11. Det er i tillegg kritikkverdige å ikke utvise fleksibilitet med hensyn til frister når inkassopågang iverksettes i forbindelse med helligdager. Det anføres videre at det er i strid med god inkassoskikk å utnytte retten til legalpant for et så vidt lite krav. Det anføres også at det er beregnet for høyt salær ved at det er beregnet forsinkelsesrenter på inkassosalæret. Endelig anføres det at det er benyttet feil sats for tungt salær ved at inkassosatsen for 2011 er benyttet når hovedkravet ble betalt i 2010. Det vises til inkassoforskriftens § 2-3 tredje ledd, jf. § 2-2 tredje ledd.

Innklagede fastholder kravet på inkassokostnader og anfører at klager selv har ansvaret for å håndtere sin post, og har selv risikoen for feil og forsendelser i posten når kravet er betryggende sendt. Det vises til lovens forarbeider, Ot.prp. nr. 2, 1987-88. Det bestrides at det er i strid med god inkassoskikk å benytte legalpanteretten for kravet, og kravet til forsinkelsesrente på inkassokostnader fastholdes med hjemmel i forsinkelsesrenteloven § 2. For øvrig vises det til at klager er korrekt varslet og med korrekte frister iht. inkassolovens § 9 og 10, og at foretaket for øvrig har opptrådt i samsvar med god inkassoskikk.

4. Inkassoklagenemndas syn på saken

Saken ble behandlet i fulltallig nemndmøte 26. september 2011. Vedtak ble truffet med følgende begrunnelse:

Etter inkassoloven § 22 og avtale mellom Norske Inkassobyråers Forening og Forbrukerrådet av 20. februar 2003 om klagenemnd for inkassotjenester behandler Inkassoklagenemnda klage på inkassoselskaper i forbindelse med tvist om forpliktelser etter inkassoloven.

Inkassoloven gjelder inndrivning av forfalte pengekrav. Etter lovens § 17 første ledd plikter skyldneren å erstatte fordringshaveren nødvendige kostnader med utenrettslig inndrivning etter standardsatser fastsatt i forskrift med hjemmel i § 19. Det følger av § 17 annet ledd at kostnadene ikke kan kreves erstattet dersom skyldneren hadde innsigelser som det var rimelig grunn til å få vurdert før inndrivningen ble satt i verk og innsigelsen er fremsatt i tide. Skyldners erstatningsplikt bortfaller også dersom kravet ikke er korrekt varslet, jf. inkassoloven § 9 eller dersom betalingsoppfordringen ikke er i samsvar med §10.

Etter inkassoloven § 9 skal fordringshaver eller inkassator før inkassotiltak settes i verk ”ha sendt skyldneren skriftlig varsel på papir om at inkasso vil bli satt i verk”.

Inkassoklagenemnda legger til grunn at både faktura, inkassovarsel og betalingsoppfordring er sendt på papir til klagers korrekte adresse, noe klager også har bekreftet.

Det følger av inkassoloven § 10 at når betalingsfristen i et inkassovarsel er oversittet og et krav er mottatt til inkasso, skal inkassatoren sende en betalingsoppfordring på papir, med oppfordring til enten å betale eller å komme med innsigelser mot kravet innen en frist på mist 14 dager. Fristen for betaling skal være minst 14 dager regnet fra det tidspunktet da varselet ble sendt.

Klager har fremlagt kopi av konvolutten påtrykket innklagedes firmalogo og med stempel fra innklagedes frankeringsmaskin. Nemnda legger til grunn at betalingsoppfordringen er sendt av inkassator og at den tidligst ble sendt dagen etter dateringen av brevet. Det følger av forarbeidene til inkassoloven (Ot.prp nr 2 1987-88 s 57, første spalte) at man konkluderte med at ved å sette fristen til 14 dager etter avsendelse og ikke ved mottak hos skyldner, ville få klare kontrollerbare regler samt at skyldnerne ville få en ”effektiv” frist på ca tolv dager, noe som gir skyldnerne en viss tid til å områ seg. Da dateringen av betalingsoppfordringen er utgangspunktet

for fristberegningen i betalingsoppfordringen, blir følgen av senere avsendelse at skyldneren ikke får en reell betalingsfrist som forutsatt i lovens forarbeider. Betalingsoppfordringen er derfor i dette tilfellet ikke i samsvar med fristregelen i inkassoloven § 10.

Nemnda har videre vurdert om teksten i betalingsoppfordringen er i samsvar med inkassoloven § 10 annet ledd bokstav e der det fremgår at betalingsoppfordringen skal angi at unnlatt betaling kan føre til ytterligere kostnader for skyldneren og til rettslig inndrivning. I NOU 1983:8 side 42 drøftes spesielt inkassators adgang til å varsle om rettslige skritt som det ikke antas aktuelt å gjennomføre. Utvalgets syn er gjengitt av departementet i merknadene til § 8 i Ot.prp.nr. 2 1987-88 hvor departementet slutter seg til utvalgets standpunkt. Departementet føyer til at det ikke stilles krav om at det i varselet om rettslige skritt spesifiseres hvilket skritt som vil bli tatt. Det kreves heller ikke at det presist angis hvilke kostnader som vil påløpe dersom det tas rettslige skritt. Det er tilstrekkelig å nevne at det vil påløpe ytterligere kostnader som kan bli belastet skyldneren. Det må ikke under noen omstendighet oppgis uriktig høye kostnader eller gis inntrykk av at dette er kostnader skyldneren må bære uavhengig av sakens utfall.

Finanstilsynet har i sin tilsynspraksis innrettet seg etter dette, og har også lagt til grunn at verken inkassovarsel eller betalingsoppfordring skal formuleres slik at det uten videre påløper inkassokostnader (etter lett eller tung sats) ved unnlatt betaling innen de lovpålagte frister. Begrunnelsen for dette er at dersom skyldner fremmer innsigelser til kravet som han har rimelig grunn til å få vurdert, foreligger det ikke erstatningsplikt for inkassokostnader.

I nærværende sak heter det i innklagedes betalingsoppfordring: ”I følge forskrift til inkassoloven dobles de utenrettslige omkostningene dersom kravet ikke blir betalt. I tillegg opplyses at kravet er et legalpantekrav, noe som medfører at begjæring om tvangssalg over Deres eiendom fremsettes ved unnlatt betaling.” Både doblingen av omkostningene og begjæring om tvangssalg fremstår således som automatiske konsekvenser av manglende betaling innen fristen i oppfordringen og er således i strid med inkassoloven § 10 og utsetter i tillegg klager for et urimelig påtrykk i strid med reglene om god inkassokikk i inkassoloven § 8.

Nemnda mener videre det er kritikkverdig å sende nytt krav om restbetaling, med ny betalingsfrist som utløper tidligere enn tidligere gitte frister. I denne saken sendte innklagede ”purring restkrav” etter at hovedkravet var betalt. I brevet var klager gitt betalingsfrist til 20.12.11, noe som var syv dager etter avsendelsen av brevet, og dagen før betalingsfristen i betalingsoppfordringen av 07.12.10 utløp. Å sende kravbrev med ny, kortere betalingsfrist enn det loven gir anvisning på utsetter også klager for et urimelig påtrykk i strid med god inkassokikk, jf. inkassoloven § 8.

Inkassoklagenemnda har også tatt stilling til klagers anførsel om at tungt salær er beregnet med feil beregningsgrunnlag. Det følger av inkassoforskriften § 2-3 tredje ledd, jf § 2-2 at man ved beregningen av maksimalsatsene skal anvende inkassosatsen på det tidspunkt hovedkravet dekkes. Hovedkravet ble betalt 10.12.10, altså skal inkassosatsen for 2010 benyttes. Innklagede har ved å beregne tungt salær etter inkassosatsen i 2011 utsatt klager for urimelig skade i strid med god inkassokikk.

Da klager har nådd fram på andre grunnlag, har Inkassoklagenemnda ikke behandlet klagers anførsler om at han ikke mottok brev pga fravær fra sin bolig eller at det feilaktig er beregnet renter av salærene i en sak med omtvistet krav.

Plikten til å erstatte inkassoomkostningene er etter dette bortfalt etter inkassoloven § 17 annet og siste ledd.

Vedtaket er enstemmig.

5 Vedtak

Klager gis medhold og plikter ikke å betale inkassokostnader.

Rune Jensen
Leder Inkassoklagenemnda.